

Dream Factory OSTRAVA

SNÁŘ Z TOVÁRNÝ

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2016

STŘEDA 1. ČERVNA 2016

2

Jan Frič: Smích je vrcholná forma pláče

Letošní dramaturgie Dream Factory se zaměřila na profil režiséra Jana Friče (1983). V programu je pět inscenací, jež vytvořil pro velká i malá divadla po celé republice. Domácí je Král Ubu, kterého uvedlo Národní divadlo moravskoslezské, oceňované Přízraky přijedou z Městského divadla Kladno, Prahu reprezentuje Válka z Divadla X10, kontroverzně přijaté Mlčení bobříků z Divadla pod Palmovkou a trampská inscenace Hubte trampy, serou v lese z A Studia Rubín.

Jedna dramaturgická linie festivalu se jmenuje Režisér Jan Frič. Je to pro vás po-

cta, nebo vás tato pozornost spíše znevůzňuje?

Domnívám se, že jde o specifický ostravský humor.

Kdybyste mohl dramaturgii festivalu poradit – na kterého režiséra by se měla zaměřit v dalším ročníku?

Jan Kačena, Ivan Buraj.

Co mají vaše inscenace, na festivalu uváděné, společného (kromě toho, že je režírujete)?

Jde o přehlídku amatérských klišé z devadesátých let, kde se všichni dostali k cel-

kem funkční jevištní technice. No a s tím souvisí ten spojovací moment: infantilita.

Vybíral jste si texty sám, nebo vám je nabídlo divadlo? Je vám některý bližší?

Výběr textů anebo témat v případě, kdy se člověk chce divadlem živit, tedy je s divadlem ve vztahu námezdním, je velmi často o kompromisu. Na jedné straně jsem já a na druhé straně je ten, co to platí a má nějakou představu, co chce, a hlavně na co mu budou chodit diváci. Což je sice v případě dotovaných divadel trochu nonsens, ale bohužel to u nás tak funguje. Naštěstí u všech inscenací, které

První vavříny

Protože měly Hukvaldy zpoždění, dorazil jsem na Kuřívky právě tak, abych přišel o začátek. Ale protože první slova, která jsem slyšel z černých úst mouřenina Othella opírajícího se o modrý volkwagen, byla o tom, že se teprve chystá svůj příběh vyprávět, netruchlil jsem. Rynek se zdál být slušně zaplněn, první a jediná lajna se židličkami zaplněná partičkou asi deseti čtyřicátníků s triky ŠEJKSPÍR VŠUDE, jimž záda kryla zhruba další dvacítká (ne)odvážlivců. Nevím, jestli aspoň vzdáleně tušili ti lehkomyšlníci, co jim Hába a spol. ve svém voze přivezou, postavili se k tomu však hrdině. Svěrázné didaktické antirasistické zpracování tradičního Shakespearova dramatu pravda nebylo vrcholem prvního dne festivalu. Ovšem v okamžiku, kdy před herce předstoupil kolemjdoucí starší muž se slovy: „Buď toho hned necháte, nebo zavolám policii,“ jsem měl opravdu pocit, že DIVADLO ŽIJE! Že je ŠEJKSPÍR VŠUDE, neboť ten si rozhodně ve svých hrách nebral žádné servítky, jak si mnozí puristé myslí. A tak i smutné oči asi desetileté holčičky, kterou její rodiče z představení tahali, připomínaly, že divadlo má vedle mnoha dalších povinností taky připomínat lidem, že divadlo je především sen, z něhož se lze probudit a někdy i dost nepříjemně. A je to dobře – jen neusnout na vavřínech!

Dominik Melichar

jsou zde na festivalu uváděny, byl ten kompromis celkem bezbolestný. A například za Přízraky jsem se slzami v očích vděčný a Trampy jsem si vysnil.

Tvorba které inscenace byla nejobtížnější?

Kdyby to byla obtíž, neradoval bych se z toho. Takže, snad (?) žádná. Provozně nejnáročnější byla Válka, jelikož se nám podařilo se v kompletním počtu sejit až v den poslední generálky. Co druhou stranu jsme během tohoto zkoušení byli asi nejvíc společně dohodnutí na tom, co to pro nás znamená.

Co to pro vás znamenalo?

Během příprav jsme mohli řešit jen inscenaci – povídat si o současné situaci, nalévat si konvičky kávy, nerozptylovat se zbytečnými hereckými manýrami a tak. Prostě vládl klid a souznění.

Režirujete radši na velkých, nebo malých scénách?

Na malých. I jako divák preferuji komorní prostory. A to nejen proto, že v současné finanční situaci českého divadla je téměř nemožné na velké scéně patřičně inscenaci scénograficky vybudovat, jelikož to musí být taky trochu podiváná. Mám raději intimní kontakt s herci, ažto jsou, myslím, důležitější než to, co vidíte.

Poradil byste divákům, jak mají chápat režiséra Friče? Co je pro něj při inscenování stěžejní?

Smích je vrcholná forma pláče.

Dvě inscenace jsou zařazeny také do line Skauti a trampové. Jste skaut, nebo pionýr?

Byl jsem v dětství asi půl roku Jiskřička. Pak jsem dlouho dobu byl členem oddílu „Páskovka“, který původně patřil pod Brontosaurusy, a pak krátce po revoluci jsme přešli pod Pionýra, jenž se paradoxně zachoval v nové době nejtrzněji, to znamená, že členské poplatky byly nejnižší ze všech tehdejších mládežnických organizací. Rozhodnutí vedení našeho oddílu přestoupit právě pod ně bylo tedy motivováno neúprosnou neviditelnou rukou trhu. Pubertu jsem strávil na čundrech a můj brácha je v současnosti skautským vedoucím.

Nyní máte před premiérou inscenace Óm jako Oblomov v Divadle Na zábradlí. Jaké téma je pro vás stěžejní?

Tento román chci zviditelnit odnepaměti. Oblomovovo rozhodnutí pro vědomé nebytí je pochopitelné a zenové.

Dramatizaci vytvořil Martin Františák. Proč jste jej oslovil?

Chtělo to autora se širokou duší. Martina považuji za jednoho z nejschopnějších současných českých dramatiků. Líbí se mi jeho tvorba. A mám plán – chci iniciovat vznik nových divadelních textů, které přesahují hranice jedné inscenace.

Děkujeme za rozhovor ptala se Lenka Dombrovská

TOMÁŠ VŮJTEK: SPOLU

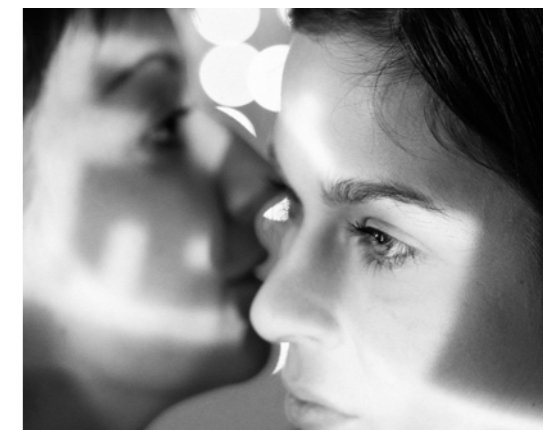
Úryvek ze scénáře

Osoby:

Naše první nejlepší herečka

Naše druhá nejlepší herečka

První Spíš?
Druhá Ráda bych.
První Ale nespíš. Slyším, že nespíš.
Druhá Nespím. Kašlu.
První Prokašlala jsi celou noc. V noci se má spát.
Druhá V mém věku jsou noci plné vzpomínek, které bolí až do rána.
První Vzpomínky musíš zaspát, to dá rozum.
Druhá Zbyl mi poslední prášek a to je na pořádný spánek dost málo.
První Měla ses aspoň pokusit.
Druhá Pořád to zkouším. Možná by mi pomohlo, kdybych při tom nemusela mluvit.
První Když mě ti zrovna teď něco napadlo.
Druhá Tak to hlavně nikomu neříkej, a když tak až ráno.
První Už je ráno. Slyšíš? Ptáčkové vítají nový den.
Druhá To křičí hrůzou ze světa.
První Jak můžeš něco takového vůbec říct?
Druhá To já ne, to Schopenhauer.
První Kdo?
Druhá To tě štve, že znám Schopenhauera, a ty ne, vid? Vid, že tě to štve!
První Možná, že neznám toho tvého Schopenhauera, ale on zase vůbec nezná ptáčky. Ptáčkové zpívají, protože se těší.
Druhá Proboha na co?
První Na to, co bude.
Druhá A co bude?
První Něco určitě. A je docela možné, že to něco bude krásné.
Druhá A kvůli tomu nemůžeš dospát?
První Kvůli té možnosti. Napadlo mě, že i když se to nemusí stát, stát se to může.
Druhá Ještě pořád tě to nepřešlo?
První Nikdy mě to nepřejde. Už jako malá jsem se těšila na každý nový den. Hned po probuzení jsem si přeřkala modlitbičku z Karafiátových Broučků. Ó náš milý Bože / Povstali jsme z lože / A pěkně tě prosíme, / Dejž, ať se tě bojíme, / Bojíme a posloucháme, / A přítom se rádi máme.
Druhá Amen.

V alkoholovém oparu

Zuzana Truplová a Pavla Gajdošíková se ve sklepních prostorách Absintového klubu Les probouzejí do fiktivního světa kdysi slavných prvorepublikových filmových hvězd. V jejich pojetí se Lída Baarová a Adina Mandlová propíjejí současným světem kdesi na samotě, na venkově. Hořké a sebeironické komentáře svých životů a vzpomínky na to, co bylo kdysi blyštivé, povyšují dvě mladé neokoukané herečky na úžasnou road movie. Ať už si vykládají o svých milencích, úspěších či se prostě jen upíjejí do minulosti, neztrácejí tyto staré dámy v tlech jejich mladých nadějných nástupkyň glanc, nonšalanci, šarm ani tu špetku exotiky z počátku minulého století. A to i v případě nesplnění jejich tužby vrátit se s velkou pompou do Prahy, jejich kdysi báječného místa k životu. Čeká je tam jen zklamání a deprese z lidského chování (a krádeže jejich auta). Inscenace ve své oprýskanosti umožňuje alternativní pohled na životy slavných a jejich možné pokračování. Spolu jsou memoáry bez lesku, klíše a frázi. Jako sám život.

Kateřina Málková

Hitler byl milej chlapík

„Snad dnešní večer, kdo to ví, nás touhou svojí opojí,“ pěla herečka Lída Baarová v jedné z filmových písní. Že touhu nakonec spojila s elitami třetí říše, to do své smrti v roce 2000 necítila jako problém. Touha je touha a hákový kříž není překážkou, Dr. Factory to ale přece považuje za sakramentský lapsus. „Život je bludný jako les – poprvé, naposledy dnes,“ vymlouvala se ve stejném šlágru, ovšem ostravský dramatik a režisér Tomáš Vůjtek už Baarové v Absintovém klubu Les více než půl roku vzkazuje do záhrobí, že morální pochybení nelze svalit jen na lesní zbloudění. „Co je to pravda, víš to ty?“ ptala se dále herečka na stříbrném plátně. Ovšem Adolfa Hitlera, s nímž jen v roce 1935 poseděla čtyřikrát u čaje v říšském kancléřství, se jaksi neoptala. „Hitler byl milej,“ jen si povzddechla na kameru nedlouho před smrtí.

Nechce se přitom věřit, že by v té době nenahlížela do českého tisku, který v roce 1935 denně informoval o drastickém utahování šroubů v Německu. Baarová si ale ve stejném roce při setkání s fanoušky v ostravském kině Kosmos (dnes Vesmír) pochvalovala berlínskou tvůrčí svobodu. „Němečtí vládcové se velmi zajímají o film a divadlo,“ vyprávěla Ostravákům, kteří ovšem z Národní politiky věděli, že vše je jinak. Třeba 10. ledna 1935, tedy jen šest dnů od prvního čajičku Baarové s Hitlerem, přináší Národní politika obsáhlý rozbor, jak kancléř omezuje zbytky demokracie. Hitler s počátkem roku odmítl ústavu, neboť takový dokument prý není zapotřebí, protože národ má stranu. „Národně socialistická revoluce je elementárním lidovým hnutím, jaké sotva někdy jinde v dějinách bylo znamenáno,“ chlubil se. A volební právo neárjancům nemínil obnovovat. „Státními občany Německé říše mohou být jen Němci. A Němec je jen ten, kdo je německá krev,“ prohlásil. České noviny referovaly i o každodenních perzekucích Židů, útisku katolíků a zániku svobodného tisku, jenž byl za dva roky Hitlerovy vlády zcela rozmetán. „Tři tisíce denních listů a týdeníků přestalo vycházeti v Německu od doby, co Adolf Hitler se stal kancléřem,“ uvedla Národní politika. Baarovou to ale nezajímalo a Dr. Factory připomíná proč. Hitler byl přece tak milej chlapík...

Dr. Factory

Nejednoznačná osobnost Lídy Baarové

Helena Třeštíková patří v současné době mezi nejvýznamnější české dokumentaristy. Její tvůrčí princip spočívá především v citlivosti a empatii, s níž zaznamenává a vypráví životní příběhy svých hrdinů. Naplnit tento záměr se jí povedlo i u zcela přístupné Lídy Baarové, s níž natáčela v Rakousku v roce 1995. Nejen o dokumentu *Zkáza krásou* jsme s výjimečnou ženou českého filmu Helenou Třeštíkovou vedly virtuální rozhovor.

Patříte mezi naše nejlepší filmaře. Myslíte, že vaše kvality měly vliv na to, že vás v roce 1995 Lída Baarová přijala ve svém bytě a poskytla vám rozhovor? Nebo vás vůbec neznala?

Lída Baarová o mně při našem setkání nevěděla vůbec nic a ani se nijak zvlášť nezajímala o to, co ve své profesi dělám.

Než jste odjela do Rakouska, měla jste na Baarovou názor? Změnil se nějak během natáčení nebo po něm?

Před natáčením jsem si přečetla dvě základní knihy – Útěky, které vznikly z rozhovorů paní Lídy s Josefem Škvoreckým v osmdesátých letech, a pak knihu *Života sladké hořkosti*, kde je jako jediná autorka uvedena Lída Baarová a která vyšla po roce 1990. Peripetie jejího života mě fascinovaly už při četbě a moc jsem se na ni těšila. Setkání s živou paní Lídou pak bylo dost dramatické. Byla hodně náladová, chvílemi nepříjemně odměřená, pak zase náhle přátelsky vstřícná, prostě dost nevyzpytatelná. Při natáčení jsem zjistila, jak je pro paní Lídu těžké vracet se do vlastní minulosti, zvlášť byla-li tak dramatická jako u ní. Nakonec má hlavní emoce byl smutek nad starou ženou, která toho prožila tolik a své dny tráví v prázdnotě, osamělá a nevyrovnaná se svým životem.

Jak se na setkání díváte teď s odstupem? Překvapilo vás něco, když jste se teď k natočenému materiálu z roku 1995 vrátila? Nebo pro vás byly klíčové stejné pasáže jako při práci na *Sladkých hořkostech*?

Ve filmu *Zkáza krásou* jsme s kolegou střihatelem a spolurežisérem Jakubem Hejnou využili daleko více materiálu natočeného v roce 1995 v Salzburku než v půlhodinovém dokumentu *Sladké hořkosti* Lídy Baarové, který jsem udělala bezprostředně po návratu. Na střih jsme měli podstatně více času, a tak jsme si „vyhráli“ s propojováním archivů s vyprávěním paní Lídy. Přáli jsme si, aby se archivní záběry staly jakýmsi komentářem k jejím výpovědím, aby film více zdůraznil mnohovrstevnatost jejího života, doby, v níž žila, i nejednoznačnost její osobnosti.

Jak těžké bylo získat archivní filmové materiály ze zahraničních institucí? Jak moc je v současnosti Baarová v zahraničí známá?

Získávání archivů ze zahraničí bylo neskutečně složité. Použili jsme úryvky za tří německých, dvou italských a jednoho španělského filmu. Každý z nich měl jiného majitele licence a domlouváním podmínek pro poskytnutí materiálu strávila producentka Hana Třeštíková neuvěřitelně mnoho času. Zdá se mi, že Lída Baarová v zahraničí vlastně moc známá není, i když natočila v Německu, Itálii i ve Španělsku poměrně dost filmů. Její slavný německý velkoformát *Barkarola* nevyšel v Německu ani na DVD, což mě při dnešním zájmu o archivní filmy docela překvapilo.

Proč si myslíte, že je v současné době takový zájem o osobu Lídy Baarové? Myslíte, že je to dané i premiérou vašeho dokumentu a filmu Filipa Renče?

Vím, že pan kolega Renč se na film o Lídě Baarové chystal poměrně dlouhou dobu. Mě k návratu k tématu života paní Lídy přiměl Jakub Hejna, kterého její osud také vždycky velice zajímal a správně předpokládal, že z materiálu s ní natočeného byla dosud použita jen malá část. Chtěl tedy, abychom se pokusili o nový, širší a komplexnější tvar. To, že se náš film a film Filipa Renče ocitl v kinech brzy po sobě, je víceméně náhoda. V televizi aktuálně vzniká cyklus „Bohéma“ inspirovaný životy našich předválečných filmových hvězd. Asi tedy přišla doba většího zájmu o dramatické časy počátků kinematografie u nás a osudy jejich hvězd.

Hodně se Baarová jako postava nebo inspirace pro postavu vyskytuje na českých jevištích. Na *Dream Factory* bude uveden *Pankrác '45*, který Baarovou zachycuje po válce ve vězení. Domácí ostravští tvůrci uvedou inscenaci *Spolu*, jež zobrazuje fiktivní soužití Baarové s herečkou Adinou Mandlovou. Znáte tyto inscenace? Máte ve svém nabitém programu čas chodit do divadla?

Představení *Pankrác '45* jsem viděla a zaujala mě neobvyklým nápadem propojení osudů několika vězeňkyň. Rovněž jsem viděla uvedení hry *Mileny Štrafeldové Sestry B.*, což je konfrontace životních postojů Lídy Baarové a její sestry Zorky Janů. Obě inscenace jsem vnímala jako zajímavou inspiraci k vlastním úvahám o paní Lídě. Do divadla se jinak moc nedostanu a vlastně mě nejvíce zajímají divadelní inscenace, které vycházejí z reálných životních osudů a situací a přibližují se mému životnímu tématu – dokumentárnímu filmu.

Děkujeme za rozhovor
ptala se Kateřina Málková

Tereza Hýsková

Baarová o své kráse, úspěších a letem světem také o mužích

V dnešním off-programu našel své místo dokument Heleny Třeštíkové a Jakuba Hejny *Zkáza krásou*. Pokud se večer chystáte na inscenace *Pankrác '45* Švandova divadla nebo na ostravské *Spolu*, v dokumentu si můžete připomenout některé životní peripetie prvorepublikové femme fatale Lídy Baarové. O mnoho víc ale nečekejte.

Zkáza krásou měla vedle Renčova kostýmního velkoformátového pověst seriózního a artového počínu, nakolik tato očekávání naplnila, toť otázka. Za sebe musím říct, že stejnou tematiku pro mě mnohem zajímavěji uchopil například Mariusz Szczygiel v *Gottlandu*. Třeštíková v sestřihu nabízí zpověď herečky, nad níž se nelze nezamyslet, nakolik byla stará paní ještě přičetná. Každopádně v interview – a také v pasážích z životopisu, jež ve filmu rovněž zazní – Baarová hovoří hlavně o své kráse, úspěších a letem světem také o mužích, do kterých se zamilovávala. Historický kontext dodávají sestřihy více či méně zajímavých dobových záběrů, ale šířeji na působnost a tehdejší vliv (dnes bychom řekli celebrity) Baarové dokument nenahlíží. Jako by s muži svého života žila od ostatních v uctivé vzdálenosti.

Letošní vlna zájmu o osobu Lídy Baarové mě příliš nezasáhla. Jsem přesvědčená, že v české novodobé historii je mnoho inspirativnějších osobností – například v úvodu dokumentu se sama Baarová letmo zmiňuje o Miloši Havlovi, který svým osudem strčí všechny herečky hravě do kapsy. *Zkáza krásou* můj názor spíše potvrdila, než vyvrátila, nejsem ale neoblomná. Ráda se nechám přesvědčit dnešní B(a)arovou debatou, představením v *Cooltouru* nebo *Ab-sintovém klubu Les*.

PRVNÍ DEN – UŽ JE SNEM

Leccos jsem už o inscenaci *Othello is Black* Divadla Koňa a motora prozradil v úvodníku, ale samozřejmě se tam děly i jiné věci, než jen intervenující spoluobčané, kteří mylně zaměnili divadelní produkci za rasistickou, xenofobní, šovinistickou, machistickou a protikorupční manifestaci. I když – skutečně mylně? Člověk chtěl pořád slyšet za všemi těmi projevy nenávisti vůči černochům či homosexuálům, jež mládež sedící opodál prohlásila za polosexuály, že je to všechno přehnaná nadsázka, z níž se má člověku zvednout žaludek a říct si, takhle ne, takový nebudu, nejsem, nechci být. Místo toho ho – tedy mě, neboť jsem do hlav ostatním neviděl – napadalo, jestli to především Michal Hába coby průvodce představením a Jago nemyslel vlastně celé vážně. Nějak se mi ve všech těch destrukcích pořádků od divadla až po kulturní sounáležitost vytrácel onen akcent na ironii a políček všem nesnášenlivým.

A pokud bych měl něco podotknout ještě ke *Krásným psacím strojům*, jimiž program pokračoval v *Divadle Petra Bezruče*, musel bych konstatovat jedno: Scéna ostravského divadla je mnohem velkorysejší než ta pražská. Ovšem inscenace vznikla na míru té pražské. Jenže v té se na ni nevejde kapela, která je velmi podstatnou složkou celého konceptu. V Ostravě se ale vešla

a rozdíl je obrovský. A neví ani to, že se hercům nedařilo číst v předscéně z listu. A ani to, že Miloslav König coby Jan Zábřana nevrkal nad skolem Bohumila Hrabala (Ladislav Hamp) zavěšen pod stropem, ale „jen“ seděl opřen o jedno odeonské okno.

Když jsem přijela do Ostravy, sněžilo... Všudypřítomné pampeškové chmýří navodilo tu správnou atmosféru pro *Zimní pohádku Dejvického divadla*. Už mívá se to povedlo hercům Markétě Harokové a Ondřeji Brettovi, kteří se před představením marně pokoušeli vyzpovídat Miroslava Krobota. Z rozhovoru s panem Krobotem v prvním čísle *Snáře* vyplynulo, že termín „kultovní“ považuje za floskuli, kupodivu jeho úsečné odpovědi při zahájení festivalu mají přesně tenhle potenciál. Mohly by se stát „kultovními hláškami“. Považte – kdyby byl býval zazněl stručně formulovaný a lakonicky pronesený recept na úspěch „Jděte do Chebu!“ v některém z filmů *Hřebejka* a *Jarchovského*, měl by velkou šanci, že jej bude celý národ recitovat po desetiletí. Jenže jeho dosah nejspíš nikdy nepřekročí hranice ostravského Domu kultury... Také to je kouzlo festivalového okamžiku.

Dominik Melichar & Tereza Hýsková

Hamleti jsou vtipní jinak – přirozeně a přesvědčivě

V kontextu volné trilogie *Požitkáři* – *Hamleti* – *Posedlost* pro mě *Hamleti* fungují nejlépe. Můj zážitek z nich už není tak docela čerstvý, naštěstí nepatří mezi ty inscenace, které snadno vytěsníte. Nezapomenutelnými je tvoří mj. výprava Marka Cpina, jehož scéna i kostýmy nebývají (a nejsou ani tentokrát) jen pěknými doplňky Mikuláškovy záměru. Jako obvykle rozšiřuje Cpin malé jeviště svého domovského Divadla Na zábradlí o další prostor. Tím vzdálenějším

a odvráceným prostorem je tentokrát pódiu samo, zatímco divácká pozornost je připoutána k dění v herecké šatně. I když by se *Hamleti* dali zjednodušeně označit za veselohru, žádných povrchních veselých historek z natáčení se v téhle herecké šatně nedočkáte. *Hamleti* jsou vtipní jinak – jsou o hercích, herci se na jejich vzniku kolektivně spolupodíleli a nešetřili se při tom. Střelejí do vlastních řad, jsou sami k sobě krutí, sebeironizují vlastní nejistoty a fru-

strace. *Hamleti* na rozdíl od *Požitkářů* netrpí plytkým filozofováním, jsou vtipní přirozeně a přesvědčivě. Je pravděpodobné, že všechny narážky nepochytíte a nepochopíte, přesto není tahle sonda do hereckého života humorná jen sama pro sebe. Spoiler alert: To hlavní, co z hlavy jen tak nedostanete, je jediný ženský *Hamlet* Jana Plodková a její etuda vyzasloužilé herečky.

Tereza Hýsková

středa 1. června 2016 14:00 | Stará aréna

Ivan Vyskočil: **HAPRDÁNS**

Stará aréna a Národní divadlo moravskoslezské

režie **Tomáš Jirman** a kol. / hrají **Anna Cónová, Zuzana Kantorová, Tomáš Jirman, David Schreiber**

HAPRDÁNS neboli HAMLET, PRINC DÁNSKÝ – hravá parafráze Shakespearova nejslavnějšího textu v provedení legendárního Nedivadla Ivana Vyskočila, v níž se hraje především o všem, co v Hamletovi přímo není, ale co by tam být mohlo – se stala východiskem pro společný projekt Národního divadla moravskoslezského a Staré arény. Ostravští tvůrci se ovšem Vyskočilovy úpravy nedrželí tak dogmaticky a naplňují ji vlastními osobitými nápady. Košatý děj s mnoha postavami rozehrají tři herci (Anna Cónová, Tomáš Jirman a Zuzana Kantorová) a jeden hudebník (David Schreiber) a společně vzdají hold divadlu a jeho hravosti. A jak vzkazuje sám režisér: „Vnouček, děda, máma, teta, všichni přijďte na Hamleta!“

středa 1. června 2016 18:30 | Národní divadlo moravskoslezské

Alfred Jarry: **KRÁL UBU**

Národní divadlo moravskoslezské

režie **Jan Frič** / hrají **David Viktora, Lada Bělašková, Vladimír Polák, Ivan Dejmal, Anna Cónová, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Jiří Sedláček, David Janošek, Eliška Adamovská, Michaela Petřeková, Josef Doležal, Jakub Chromčák, Jan Lefner, Marek Viteker, Jiří Dvořák, Jiří Blažek, Tomáš Frýdl, Vladan Stankowicz, Pavel Vaňásek**

Král Ubu Alfreda Jarryho – enfant terrible francouzské literatury – se na jevištích objevuje již přes sto let. V nejnovějším ostravském nastudování toto groteskně parodické dílo popisující krutovládu smyšleného panovníka nabývá až ukrutně autentických rozměrů. A to nejen díky tomu, že režisér Jan Frič své hrdiny oblékl do současných kostýmů. Především se mu podařilo vystavět svéráznou alegorii dnešní společnosti, poodhalující její tupě vulgární tvář. Otec Ubu a jeho životní družka Matka Ubu hulvátsky uchvátí moc a rozehrají obskurně ironickou hru, která velmi přesně připomíná nekorektní mechanismy naší přítomnosti.

středa 1. června 2016 20:00 | Cooltour

Martina Kinská: **PANKRÁC '45**

Švandovo divadlo

režie **Martina Kinská** / hrají **Klára Cibulková, Réka Derzsi, Eva Josefíková, Andrea Buršová, Bohdana Pavlíková**

Komorní drama diváky zavádí do jedné cely pankrácké věznice, kde se na konci léta 1945 sejde pět žen: filmové hvězdy Adina Mandlová a Lída Baarová, půvabná Hana Krupková – spolupracovnice parašutistů výsadku SILVER A, Židovka Julie se svými vzpomínkami z Osvětimi a neznámá žena s tajemstvím. Euforie z konce války pomalu vyprchává, a tak právě nastal ten pravý čas vypořádat se s těmi, kdo se „provinili“. Která z žen bude odsouzena? Casting na popravu může začít! Napínavý příběh, v němž se realita prolíná s fikcí a prostor dostane i černý humor, rozhodně není dobovým dokumentem, ale pojednává o křehké hranici mezi kalkulem a zdravým pudem sebezáchovy, stejně jako o relativitě viny a následným vyrovnáváním se s ní.

Inscenace získala nominaci na Cenu divadelní kritiky v kategorii „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku 2015“.

DNES / STŘEDA 1. ČERVNA

14:00 Stará aréna

Haprdáns

Stará aréna a Národní divadlo moravskoslezské

16:30 Divadlo Petra Bezruče

Hamleti

Divadlo Na zábradlí

17:00 Stará aréna

film Zkáza krásou

18:30 Stará aréna

Ba(a)rová debata

18:30 Divadlo Antonína Dvořáka

Král Ubu

Národní divadlo moravskoslezské

20:00 Cooltour

Pankrác '45

Švandovo divadlo

22:00 Absintový klub Les

Spolu

Absintový klub Les

ZÍTRA / ČTVRTEK 2. ČERVNA

15:00 Důl Hlubina

site specific Shakespeare na Hlubině

Dream Factory Ostrava a Divadlo Petra Bezruče

16:30 Divadlo Petra Bezruče

Velký zošit

Divadlo Andreje Bagára v Nitre

17:00 Důl Hlubina

site specific Shakespeare na Hlubině

Dream Factory Ostrava a Divadlo Petra Bezruče

18:30 Komorní scéna Aréna

Něco za něco

Komorní scéna Aréna

18:30 Divadlo Antonína Dvořáka

Hamlet

Národní divadlo moravskoslezské

19:00 Dům kultury města Ostravy

Lidská tragikomedie

Divadlo v Dlouhé

22:00 Divadlo Petra Bezruče

koncert cimbálůvky Šmykňa

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2016. Středa 1. června, číslo druhé. Šéfredaktor Dominik Melichar.

Redakce: Tereza Hýsková, Kateřina Málková. Externí spolupráce Ivan Motýl. Fotografie: Lukáš Horký a archiv festivalu.

Grafická úprava Lukáš Horký. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.